

Hồi 30

**Càng cay nghiệt lắm,
Càng oan trái nhiều**

Lão hòa thượng bưng bưng nổi giận, gân mặt nổi lên, hai hàm răng nghiến chặt, tay vung lên một cái, đưa kiếm qua trước ngực nâng lên theo thế Cử Hỏa Thiêu Thiên, chân tiến lên hai bước, đạp lên phương vị Càn Khôn. Trong khi Ngô Phạt và Ngô Kim, một người nhảy lên chiếm giữ phương vị Tốn, một người tiến vào Trung Cung, cả hai cùng đưa Phương Tiện Sản trước ngực, phát ra tiếng kêu leng keng nghe rất rùng rợn.

Kế Chí vẫn mỉm cười, yên lặng đợi biến. Trên nét mặt chàng vẫn giữ vẻ khinh túng như không có gì đáng kể, duy có đôi mắt chàng loáng loáng như điện, luôn để ý đến mỗi bước chân của mỗi người.

Trước hết là Ngô Minh, lão di động đôi dép cỏ, thân mình vọt lên, rớt xuống ba lần liên tiếp đã tới trước mặt Kế Chí, miệng nói: “Xin lỗi!” Lưỡi Kim Ngư đoản kiếm loáng lên như chớp đâm thẳng vào bụng dưới Kế Chí. Cùng lúc ấy, một đạo hồng quang loáng lên, keng một tiếng, lưỡi Chu Tước Kiếm như lò xo bạc ra, đập ngang vào mặt lưỡi Ngư Lô. Ngô Minh cảm thấy tay mình rùn gân tê dại đi, lưỡi gươm cơ hồ muốn nảy ra khỏi tay. Lão kinh hãi, vội phát tay áo rộng lên một cái, người theo đà lách hẳn sang một bên, trong khi Kế Chí khẽ điểm đầu ngón chân xô người, một ngọn Hòa Trung Thủ Lật chọc thẳng vào gót chân lão.

Nhưng lúc ấy thì từ cánh bên phía trái, một người lẹ như chim bay nhào tới, vươn mình đồng thời lưỡi trường kiếm theo một ngọn Thu Thuyền Độ Chỉ vèo một cái, chém vào ngang sườn Kế Chí.

Ngô Minh nhờ đó đã đổi qua phương vị khác, và người thay thế lão chính là Ngô Phương với ngọn đầu gậy chim cừu.

Kế Chí nhân đó tung ra một ngọn Tà Đạn Tiên, chân thừa thế tiến đi đạp vào bộ vị Bôi cung khiến Ngô Phương hòa thượng phải đổi bước sang bên cửa Đô. Do đó, vừa mới mở trận, Kế Chí đã cướp đòn ra trước. Năm nhà sư đều kinh hãi cho rằng chàng biết cách phá trận pháp Sinh Tử, là độc môn của Nga Mi Kim Đỉnh từ trước ít khi dùng tới. Coi bước chân chàng đi, toàn là án theo luật Ngũ Hành sinh khắc. Như vậy, nếu không

triển khai biến hóa ngay thì với cái đà tiến ấy, chàng đập bộ cướp được góc trận chính yếu, tự nhiên là thế trận bị phá.

Cả năm nhà sư cùng đưa mắt cho nhau. Bỗng nghe Ngô Minh quát lên:

- Coi gương ta đây.

Người theo với gương tiến đi như cái chớp. Lão dùng Thất Tinh Toái Bộ lướt tới trước mặt Kế Chí, mũi gương theo tay từ phía ngoài điểm vào Kỳ môn huyệt đối phương.

Kế Chí chìm cổ tay xuống phát kiếm đưa lên. Một ngọn Thủy Tụ phát lưu tinh phát ra một đạo hồng quang phạt luôn vào bả vai lão hòa thượng. Ngọn gương ấy của chàng, nhân vì chìm cánh tay xuống, tránh khỏi mũi gương điểm huyệt của đối phương và đồng thời cũng trả đòn luôn một lúc. Nhưng giữa lúc ấy, bỗng một bóng áo vàng loáng lên, Ngô Phương hòa thượng đã lòn tới phía bên lúc nào và thân mình lão vươn ra, ngọn gậy đầu cừu đã phát ra một đường Tiều Phu Hối Lối giáng xuống huyệt Thiên Linh Cái Kế Chí. Một đường gậy ấy phối hợp với cả “mắt, tay, mình” khéo léo kỳ tuyệt, gậy cuốn người theo hô gió tuôn sức uy mãnh hết chỗ nói. Vả lại lúc đó, Ngô Minh tuy phải né đòn của chàng chém vào vai, nhưng thấy rằng có đồng bạn xông tới tiếp cứu, lập tức lão lật tay một cái, mũi gương của lão lách đòn phản công, đâm trở lại liền. Thành thử một gậy một gương hầu như cũng một lúc từ hai phía đánh tới, biến thành cái thế như chim bay đuổi đánh con voi, con mồi phía trước, con rĩa phía đuôi.

Trong lúc cấp bách như lửa cháy đến lông mày, Kế Chí tự nhiên thụp hẳn người xuống, chân phải khoè ra một cái, tay trái lệch đi, lưỡi Chu Tước Kiếm từ dưới bụng dựng đứng lên như người đang bó đuốc.

Thực ra ngọn kiếm đó, chàng cũng chẳng biết tên nó là gì, cũng chẳng hiểu nó thuộc môn phái nào. Chẳng qua khi ở trong tòa nhà đá của Tam Lão trên Thiên Sơn, chàng thấy một hình vẽ Lưỡng Nghi trên vách, có vẻ kỳ lạ, nhận thấy tư thế khác thường thì để ý ghi nhớ lấy mà luyện chơi. Thế rồi, lúc này nhân lúc khẩn cấp, thuận tay phát ra một chiêu.

Nguyên do chiêu ấy là ngọn thứ mười tám trong Lưỡng Nghi Đồ Giải Nghi Đồ Giải, tên gọi là Dã Ba Bằng Huyền Y Đạo trưởng, vô cùng ảo diệu. Người sáng tạo ra ngọn độc kiếm kỳ lạ ấy là Tiểu Nam Cực Kỷ Tiểu Le từ thời tiền cổ.

Trong khi ấy, ngọn kiếm của Ngô Minh đánh ra, mũi kiếm cách người Kế Chí chỉ còn độ hai đốt ngón tay thì lướt qua vạt áo phía trước, còn ngọn gậy của Ngô Phương giáng xuống cũng chỉ cách đỉnh đầu đội vài bốn đốt ngón tay. Bỗng đâu những tia lửa lóe ra như sao, choang một tiếng. Không hiểu do một sức thần bí gì đã khiến cho cây gậy sắt đập trúng vào lưỡi gương Ngự Lân.

Bị một cây ấy giáng phải, Ngô Minh cảm thấy cánh tay tê buốt hẳn lên, người lão đảo lạng đi bốn năm bước, một chân đạp lên cửa Tốn, một chân đạp lên cửa Sinh, trong khi Ngô Minh với Ngô Phạt xô tới với hai ngọn Phương Tiện Sản giải nguy. Lão hòa thượng Ngô Minh bị vố ấy, vừa then vừa tức, mặt đỏ lên gay gắt.

Về phần Ngô Phương, thực không ngờ một gậy ấy đã chẳng trúng đối phương mà lại trúng vào gươm của đồng bạn. Lão biết rằng lưỡi Ngư Lân không phải là vật thường. Gậy sắt của lão đạp phải, hẳn là bị tổn thương. Lão vội nhảy lùi lại phía bên tay mặt hai bước, định ngó lại cây gậy của lão xem có hề gì chẳng.

Nhưng một ngọn Đầu Hạc Rỡ Lân do Kế Chí phát đi, chỉ thấy hồng quang thổ ra như cái chớp nhoáng. Ngô Phương a lên một tiếng, loạng choạng thối lui tới bảy tám bước mới đứng vững được, trong khi vạt áo bào phía sau bị phá ra một lỗ hổng lớn, và sắc áo màu tro loang đỏ ra, máu tuôn xối xả.

Mũi kiếm ấy chính là Kế Chí còn nhân nhượng lưu tình, cho nên chưa ra hết tâm đã đã thâm ngay về. Nếu như thẳng tay đâm thì mũi gươm phải suốt từ lưng ra tới bụng.

Ngô Phương hòa thượng với công phu luyện tập cao cường, thấy mình bị thương máu chảy, lập tức đưa hai ngón tay điểm vào hai nơi huyệt gần chỗ vết thương theo lối Bế Huyết Phong Huyết, đồng thời bên trong bịt ngăn chân khí lại, giữ cho máu khỏi tuôn ra.

Lão quá then đến đỏ tía mặt lên. Lập tức Cửu đầu trượng quét ngang theo một đường Bát Phong Bàn Đả, từ phải qua trái, cùng với thân mình cuốn gió quạt vào phía dưới bên địch.

Kế Chí vẫn mỉm cười, thân hình luôn luôn di chuyển, dưới tà áo tung bay liên tục tung ra mấy đường Hạc Vĩ chiêu, đều là những ngọn theo Lưỡng Nghi Đồ Giải, tuy chỉ là ngọn gươm phạt ngang, không có cho kỳ lạ, có điều rằng lần gươm tuôn đi cuộn cuộn như tràng giang đại hải, làm cho mấy nhà sư kia lang bái điên cuồng cả lên.

Ngay lúc ấy, Ngô Kim đại sư từ phương vị Tốn nhào tới, ngọn Phương Tiện Sản đưa ngang phía trước đẩy Ngô Phương dẹp hẳn ra. Ngọn sản lập tức theo thế Đơn Nhĩ Quả Lô đưa thẳng lên biến thành ngọn Mãnh Đả Bán Thiên Vân từ dưới đánh vào ngực Kế Chí.

Nguyên lưỡi kiếm của Kế Chí đưa ngang ra, đương nhắm vào bụng Ngô Phương mà đâm. Ngô Kim thành linh vọt tới kịp, gạt hẳn Ngô Phương ra một bên. Như vậy đáng lý đòn của Kế Chí phát ra không trúng đâu cả. Nhưng Lưỡng Nghi tuyệt học vốn biến hóa kỳ diệu. Vụt thấy thân kiếm của Kế Chí hơi chệch về phía dưới, phát ra những luồng ánh

sáng đỏ, hai đoản kiếm hoa như lửa tóe ra chát... chát... liền hai tiếng, từ bên trái vươn lên như con rắn cuốn ngay lấy hai bên cổ tay Ngô Kim.

Ngô Kim hoảng vía vội ngồi thụp xuống theo thế Lão Tử Tọa Động, miệng thốt ra: “Hay lắm!”, tay lên gân hết sức giật mạnh ngọn sản về,

Giữa lúc ấy thì lần kiếm hoa của Kế Chí cũng vừa kịp đẩy lui Ngô Phật hòa thượng về phía bên, thân mình quay về qua phía hữu. Nhưng Kế Chí chỉ gần cổ tay một cái, thân kiếm rung lên như lò xo, suýt một tiếng, tiếp theo là tiếng Ngô Kim la ối chà, thân hình lão xô đi, huých một cái ngã ngồi xuống đất. Nhưng ngọn sản trong tay lão cũng đánh ra một ngọn Phong Quyển Tàn Điệp bức Kế Chí phải lùi về hai bước. Thì ra bắt chân lão đã bị dính một mũi gươm của Kế Chí sâu tới một tấc, dài tới ba tấc.

Năm vị hòa thượng mở ra trận thế Ngũ Cực Sinh Tử, chẳng những không làm gì nổi Kế Chí. Trái lại hai người trong bọn đã bị thương, nay lại còn có ba người, thế trận tự nhiên là loạn vỡ, không còn uy lực gì nữa.

Ngô Thanh hòa thượng vung kiếm ra như rắn quăng mình, cố đẩy lui Kế Chí, đồng thời nắm lưng dùng sức đẩy Ngô Phương hòa thượng lợi xa ra đến hơn một trượng. Còn ngọn sản của Ngô Phật cũng vung lên yểm hộ cho Ngô Kim. Duy có Hình Đường đại sư Ngô Minh thét to lên mà rằng:

- Thằng nhãi ranh! Phật gia liều mạng với người.

Lão hòa thượng Ngô Minh lúc đó quá giận. Với ba chiêu liên tiếp của Kế Chí phát ra kỳ ảo tuyệt luân, Ngô Minh từng mấy chục năm ngang dọc trong rừng võ, vậy mà cũng không nhận ra thuộc môn phái nào. Đến như Ngũ Cực Sinh Tử Trận, xưa nay lão vẫn coi là thần thánh và bất khả xâm phạm, không ngờ bị chàng phá vỡ như chơi.

Trước sự thế ấy, lòng đau như cắt, Ngô Minh quyết tâm liều chết. Thân mình vọt đi, lão cũng chẳng cần nghĩ đến phương vị gì nữa, bàn tay trái xòe ra một cái, một Quan Âm chưởng phách không đập liền.

Thấy điệu bộ ấy, Kế Chí biết là lão đã giận tới cực điểm. Chàng cười thầm rằng:

- Người là kẻ tu hành mà còn dễ dàng nổi giận thế, tức là phạm phải điều tối kỵ trong nghề võ. Vậy thì việc thắng người bữa nay chẳng khó khăn gì.

Chàng vẫn mỉm cười, chân vờ vỉnh loạn choạng, bước lui về sau mấy bước, khi thì nghiêng về tả, lúc thì ngã về hữu, trong khi chưởng phong của Ngô Minh liên tiếp dồn ra làm tung cả tà áo chàng lên. Kế Chí cười bảo với lão:

- Hòa thượng. Ngũ Cực Sinh Tử Trận đã bị phá. Sao còn tiếp tục làm khó dễ. Ý định nuốt lời sao?

Ngộ Minh càng giận điên, gầm lên rằng:

- Súc sinh! Chúng ta muốn chết thì chết cả một lúc. Phật gia không có siêu độ cho ai đâu.

Dứt lời, lưỡi đoản kiếm từ trái qua phải, theo một đường Kim Phiến Tịch Bạch, vèo một tiếng, một đạo ánh sáng lạnh nhắm nơi bụng phía trái Kế Chí chém tới.

Không ngờ lão lại nổi hung và ăn nói bất tốn đến thế. Nghe lão nói, Kế Chí bất giác nổi giận quát lên rằng:

- Hòa thượng. Ta há sợ ngươi. Nghĩ rằng ngươi tu đạo bao lâu đến chức Hình Đường há phải dễ, cho nên có ý nhân nhượng đó thôi. Nếu tiếp tục làm khó khăn. Chớ trách gươm ta khát máu.

Ngộ Thanh đại sư biết rằng chàng thanh niên quả là tay lợi hại. Lão sợ rằng sư huynh sẽ bị hạ, lập tức nhào tới đưa trường kiếm ra gạt gươm của Ngộ Minh đi, miệng niệm Phật hiệu mà rằng:

- Sư huynh hãy ngừng tay! Thạch thí chủ đại náo Kim điện, lại đánh người bị thương. Dù là chúng ta không làm gì khó khăn, nhưng thí chủ cũng chẳng thể nào khỏi bị lôi thôi được. Để coi thí chủ đối xử ra sao.

Ngộ Minh bất chấp cả lời Ngộ Thanh. Chỉ thấy lão hét lên:

- Sư đệ lùi xa ra.

Tay áo rộng của lão phát lên, một ngọn Bài Vân tụ công phát ra, đẩy Ngộ Thanh thối lui tới bảy tám thước. Thừa dịp Ngộ Thanh thối lui, Ngộ Minh tiến lên đâm thẳng mũi gươm vào ngực Kế Chí.

Lúc ấy tiếng vân bản ở sau điện nổi lên càng gấp. Ngộ Minh biết là lão Phương trượng sẽ tới nơi, lập tức lão lặn xả vào, lưỡi gươm trong tay theo một đường Xuân Thủy Thí Hàn, dùng phép Kim Đăng Khiêu Thủ, vừa điểm vào yết hầu lại luôn thể điểm vào hai vai đối phương.

Kế Chí vội lùi lại một bước, trong khi Ngộ Minh quát lên một tiếng “dính”, tay mặt lão bỗng tuôn dài thêm ra, cướp đòn dí thẳng mũi gươm vào. Đó là thuật Thủ Cơ Thanh Cốt, không cần xô bộ vào mà có thể đánh tới chỗ ngoài tâm mũi gươm để truy kích địch. Phép này phi tay nội gia cao siêu không luyện tới được và nó lạnh lẽo hơn cả phép dùng Di Bộ nổi đòn lấn vào.

Thấy mũi gươm của lão lách tới lệ như chớp, Kế Chí linh cơ vụt động. Chàng thử áp dụng một ngọn theo Lưỡng Nghi Đồ Giải, vụt một cái lùi lại sau một bước, gò hẳn người lại, chột cái hai đầu gối hơi gập đưa ra trước, cổ tay trái một ngọn Phân Hoa Phất

Liễu phát về phía trái, trong khi tay mặt loáng một cái, một đạo trường hồng vạch qua trước ngực Ngô Minh như mộ lần điện chớp.

Đường kiếm này gọi là Nhất Kiếm Xuyên Tam Hoàn, là đường thứ mười chín trong thiên Phi Cầm Hỷ Tượng thuộc Lưỡng Nghi.

Đường kiếm tung ra uy lực thần diệu. Nhưng Ngô Minh có hiểu đâu nó lợi hại thế nào. Lão yên trí là một đường kiếm thường, cho nên lấn thêm bước nữa vào sát hơn, và đoản kiếm trong tay phát ra một ngọn Kim Kê Hoàn Thủ, định đánh bật gươm của đối phương đi.

Giữa lúc hai gươm chỉ cách nhau chừng gang tay thì Kế Chí đã gần cổ tay lật trái lại, Gươm chàng như lò xo bật vút, đè áp lên thân gươm đối phương. Ngô Minh cảm thấy một áp lực hàng ngàn cân đè xuống, cả một cánh tay lão tê dại hẳn đi.

Nên biết rằng lúc đó gươm của Kế Chí đè ép gươm của Ngô Minh xuống, mũi gươm của chàng vẫn hướng thẳng vào người của đối phương. Chỉ cần vừa đè vừa tổng thẳng mũi gươm đi là Ngô Minh bị gươm ăn suốt qua bụng. Thực tình Kế Chí cũng không muốn giết lão, nhất là tài lực có thừa, chàng có ý chờ xem lão biến hóa phản ứng bằng cách nào.

Ngô Minh nổi hung lên, lập tức đề khí đan điền, cổ tay mặt hất mạnh lên một cái, đẩy bật lưỡi gươm của Kế Chí lên, tay trái thuận thế từ ngoài đưa vào, tận lực đẩy cho Kế Chí bật ra.

Đúng ra thì nếu kịp thời lật gươm đè trả lại, hoặc vừa xo vào gần vừa bỏ hẳn gươm của mình đi mà dùng chưởng cướp đòn đánh ra thì hơn. Ngô Minh vẫn cố giữ lấy gươm, lại dùng tay trái ra đòn, đó là tâm lý đã gồm sợ đối phương. Và dùng đòn như vậy là chậm trễ.

Một chưởng ấy lão dùng tới chính thành công lực. Bàn tay lão như bức tường đồng xô đi, áp lực hết sức hung mãnh. Nếu như bị dính một chưởng ấy, thì dù đối phương luyện nội công đến Thiết Bố Sam hay Kim Chung Trảo cũng không chịu đựng nổi.

Kế Chí có ý rờn chơi. Lập tức theo một thế Tiềm Long Thăng Thiên Sơn Tam Lão, thân mình chàng mượn sức gió của Ngô Minh phát ra mà vọt thẳng lên cao.

Ngô Minh hừ một tiếng, lưỡi gươm theo thế Giơ Đuốc Đốt Trời, người thụp xuống về phía trước, đưa tuốt gươm đâm ngược lên. Trong môn võ của phái Thiên, ngọn đó gọi là Tiến Phật Thượng Quan tiên sinh Bảo, mũi kiếm phát đi như rồng, ánh sáng lạnh tóe lên, đâm thẳng vào bụng Kế Chí.

Người lơ lững trên cao, Kế Chí lập tức dưới sống lưng, thót bụng lại. Đó là ngọn Đàng Tiêu Phúc trong Thất Cầm Chưởng, khiến mũi gờm của Ngô Minh còn cách bụng chàng hơn một tấc, huyệt tầm không tới được. Trong khi thân mình chàng như một chiếc lá khô vèo đi, rớt xuống hẳn ra một phía.

Lúc đó tiếng vân bản đương sôi như réo, bỗng im bật, rồi từ phía sau điện chạy bon tới mấy chục hòa thượng vây kín mọi người lại trong một khoảng rộng tới bốn năm trượng. Kế đó một lão tăng đầu bạc phơ, miệng niệm A Di Đà Phật, giơ tay về phía Ngô Minh rồi hỏi:

- Sư huynh còn chưa ngừng tay sao? Phải chăng không theo lệnh Phương trượng?

Ngô Minh tái mặt đi, bỗng cười lạnh lùng mà rằng:

- Tư Dụ đại sư nói hơi quá. Chỉ vì bản tăng tự biết đã gây thành tai họa. Nếu không trừ khử được cái “nghiệt chưởng” này đi. Thực không cam tâm. Xin chuyển bẩm với Phương trượng một lời cho, rằng xong việc đây, bản tăng xin lên hầu Phương trượng để chịu Người trách phạt.

Tư Dụ đại sư tỏ vẻ kinh ngạc, mặt nghiêm nghị, nhúu đôi lông mày nhũ xuống trắng như tuyết, hai tay chấp trước ngực, khẽ lắc đầu mà rằng:

- Sư huynh nên nghĩ kỹ mới được. Chưởng giáo Phương trượng đã nói ra thì phải tuân hành. Sư huynh chớ mua lấy phiền não.

Chỉ thấy Ngô Minh dựng đôi lông mày rậm lên, khẽ gằn cổ tay rung thanh gươm phát ra như tiếng rỗng ngâm, tỏ vẻ không bằng lòng, lùi về sau một bước rồi nói:

- Sư đệ. Xin kíp lùi ra bên. Bản tăng cam chịu hình phạt Tam Hỏa Thiêu Thân của Chưởng giáo Phương trượng. Nhưng thế rằng phải tóm được cổ tên nghiệt chưởng này mới hả giận.

Dứt lời, tay trái lão khẽ vén áo bào rộng, người như con chim cất vút cái lao đến trước mặt Kế Chí. Thân mình lão lại thụp xuống nhô ra phía trước, đồng thời lưỡi gươm tuôn ra như lưỡi bạch xà, loáng cái đâm vào yết hầu đối phương.

Trong khi hai nhà chùa nói chuyện với nhau thì Kế Chí vẫn mỉm cười, chống gươm đứng đợi. Thấy Ngô Minh vọt nhào tới đâm, chàng liền xô mình lên nửa bước, lưỡi kiếm theo tay nhoáng ra một vết như làn sét, khí lạnh toát ra. Ngô Minh rùng mình ớn lạnh xương sống lên, vội thâu gươm về, thoát cái đã lòn ra phía sau Kế Chí, miệng thét:

- Coi... kiếm ta!

Thực ra “... kiếm ta” chưa thốt ra mã lưỡi Ngư Luân của lão đã lóe lên, đâm xuống. Vèo một cái, lưỡi đoản kiếm còn cách lưng Kế Chí chừng hai gang tay, thì chàng bỗng

nhảy lộn quay lại nửa vòng, cùng một lúc với ngọn Đảo Tháp Dương Liễu, như cái xẹt tia lửa đá tuôn ra, mũi gươm Chu Tước đỏ loáng đã tới trước ngực Ngô Minh. Lão a lên một tiếng, vội quăng người rút mình nhảy đại về sau, nhưng mũi Chu Tước cũng đã rạch một dọc dài, xẻ đôi vạt áo phía trước làm hai mảnh.

Ngô Minh choáng người lên, dùng Đào Tất Liên Chi Bộ nhảy liên tiếp bảy tám bước giật lùi, mặt tái mét đi. Một giây phút yên lặng, bỗng thấy Ngô Minh đỏ mặt tía tai, mắt trợn ngược, nghiêng răng nói:

- Thế... là hỏng. Bốn chục năm rồi, lão nạp chưa từng phải chịu phục ai. Nay bị bại bởi tay thằng nhãi con này. Bữa nay lão nạp liều mạng với người, một chết một còn. Chưa chết chưa thôi được.

Lão vừa nói, vừa cởi phăng áo bào, vút qua một bên, tay khoa gươm lên, lại nhào mình tới nữa. Chợt đâu một bóng người đã kịp vọt ra trước, và cây Phương Tiện Sản khoa lên leng keng. Một ngọn Bát Phong Bàn Đả hô gió đánh tấp xuống đầu Kế Chí. Người đó chính là Ngô Phạt đại sư. Thấy rằng Ngô Minh không địch lại Kế Chí, lão bèn nhào tới tiếp tay cho sư huynh.

Lúc ấy Kế Chí vừa toan ra một tuyệt chiêu Đảo Quyển Linh quyết để hạ Ngô Minh dưới lưỡi Chu Tước kiếm. Không ngờ Ngô Phạt lại nhào tới đúng lúc và ngọn sản của lão giáng xuống gần sát đầu rồi. Kế Chí bình tĩnh hất gươm lên, nghe keng một tiếng, tóe lửa ra. Ngọn sản bị lạng ra ngoài đến ba thước. Không để cho lão kịp thu ngọn sản về, tay trái Kế Chí lấn đòn đưa sát vào ngực lão. Bị bức quá, lão vội gò mình lạng người né đi, nhưng Kế Chí đã văng cổ tay gạt đi một cái. Ngô Phạt loạng choạng nhảy lùi về sau bảy tám bước rồi ngã xuống.

Bị một sức đẩy quá mạnh, té đến xây xát cả mặt mũi, Ngô Phạt vội đứng lên, hai tay chắp trước ngực nói:

- A Di Đà Phật! Thạch thí chủ không nở thắng tay. Lão nạp biết lắm. Vậy xin cáo từ. Non xanh còn dài, chúng ta còn phen gặp gỡ.

Dứt lời, lão quay gót đi thẳng. Mọi người xôn xao huyền não cả lên. Kế Chí nhìn theo cười nhạt, một lúc quay lại hỏi Ngô Minh:

- Thế nào? Đại sư nhất định không thôi ư? Theo tại hạ nghĩ thì nên mời vị Phương trượng ra đây nói chuyện. Tất cả tội lỗi sẽ do một mình tại hạ chịu hết.

Ngô Minh cười lạnh lùng:

- Nạp mạng... đây!

Thân mình lão đem theo tiếng nói nhào tới cùng với một ngọn Xuân Liễu Phát Yêu, nhắm quất ngang sườn Kế Chí.

Thấy vậy Kế Chí cười thâm nghĩ bụng:

“Ta cho mày ngủi đất đấy!”

Chân trái chàng soạt lên nửa bước, thân mình vẫn không động. Giữa lúc lưỡi Ngự Lân nhoáng lên phát ra một đoàn kiếm hoa nhắm vào Khí Hải huyết và Du huyết điểm tới sát người, vụt cái Kế Chí thót bụng gò hần mình lại và thân mình như một lần khói cuộn bay sang một bên. Một lưỡi gươm cùng một lúc ra hai đòn của Ngộ Minh đánh không trúng đâu hết, và ngay lúc ấy lão nhận ra một luồng kinh phong từ trên chụp xuống. Lão vội lật ngửa người theo lối Xảo Khán Thiên Tinh giữa lúc mắt lão thấy lóe lên một tia sáng đỏ. Lão thầm kêu:

- Thế là... toi mạng!

Thực kỳ lạ, chỉ thấy ánh sáng đỏ chớp lên một cái rồi thôi. Ngộ Minh kịp thời nhảy ra ba bước.

Nhưng lão chưa đứng vững thì chợt thấy phía sau bả vai tay mặt như nóng bỏng lên, khiến lão phải bước một bước lên phía trước, trong khi lòng bàn tay Kế Chí khẽ gui theo một cái. Ngộ Minh thấy mắt tự nhiên tối sầm lại, người đứng không vững, ngã lăn quay xuống đất, miệng ọ ọ thổ ra hai bùm máu.

Vì nội công của Ngộ Minh đã tới bậc cao siêu rồi, nên dù bị thương nặng nhưng nguyên khí chưa tan. Lão cố vận khí điều hòa huyết mạch, lập tức vùng đứng lên. Mặt lão đỏ tím lên, vừa định cất tiếng nói, chợt thấy chúng tăng vội vã bảo nhau đứng giãn cả ra thành hàng chữ nhất, rồi cổ tiếng vị Tư Dụ đại sư niệm Phật hiệu, nói:

- Thạch thí chủ, xin chớ ngông cuồng. Chủ trì Phương trượng đã ra kìa.

Giữa lúc đó tiếng mõ với tiếng chuông khánh nổi lên reo rắc từ phía rừng thông mỗi lúc mỗi rõ, lại có hương khói trầm thoang thoảng đưa tới. Kế Chí giật mình vội nhảy lùi ra bên tới bảy tám thước. Chàng dù to gan đến bậc nào, nhưng vì phá hủy Đại Ma viện, lại hạ thủ đánh nhiều người trọng thương, thì vô luận thế nào cũng tự thấy là mình đã làm quá đáng. Về phần Ngộ Minh hòa thượng thì mặt tái lợt đi, loạng choạng mấy bước lại ngồi thụp xuống.

Nhìn về phía con đường trong rừng thông, Kế Chí thấy thấp thoáng bốn vị hòa thượng còn trẻ tuổi, đều khoác áo cà sa màu vàng hạnh, mỗi người bưng một chiếc đỉnh đồng nhỏ, khói xanh từ nắp đỉnh phun lên. Theo sau là hai tăng nhân áo cà sa sắc đỏ.

Một người gõ mõ, một người gõ khánh đồng. Sáu người thoăn thoắt tiến ra, chỉ nghe tiếng cát sọt sọt dưới dép họ, loáng cái đã tới nơi.

Ngộ Kim, Ngộ Phương và Ngộ Thanh cùng chấp tay và niệm A Di Đà Phật. Duy có Ngộ Minh mặt tái lợt đi, ngồi chống tay, mình run lẩy bẩy, có lẽ vì bị thương nặng nên không thể đứng lên để chuẩn bị làm lễ được.

Các tiểu hòa thượng đứng xung quanh nơi đây, đồng loạt khom hẳn mình xuống, chấp tay niệm A Di Đà Phật cùng vang lên như sấm.

Kế Chí hơi cau lông mày, đứng thẳng người, nhìn vào phía rừng thông. Loáng cái lại thấy hai vị hòa thượng đầu bịt khăn mỏng sắc đen từ từ bước ra tới nơi. Tất cả mọi người nơi đây lại cúi rạp mình xuống lạng thình. Ngộ Kim, Ngộ Phương và Ngộ Thanh hòa thượng cùng chấp tay cuối mình, yên lặng như đợi chờ mệnh lệnh gì.

Ngộ Minh ngồi dưới đất, tuy không đứng lên được, nhưng cũng chấp tay, coi bộ lo hãi, lúng túng.

Chợt thấy đại sư Ngộ Thiên giữ chức vị Tư dụ tiến lên một bước, chấp tay cất tiếng vang vang:

- Đệ tử chậm trễ trong việc truyền dụ, khiến các sư huynh đệ không kịp tiếp giá. Xin Chưởng giáo Phương trượng xá lỗi cho.

Trong khi nói, Ngộ Thiên đại sư mặt đỏ lên, bộ tịch sợ sệt, mắt lăm lét nhìn về phía hai vị lão tăng đội mũ đen.

Thấy hai vị lão tăng ra tới nơi, mọi người đều ra vẻ kính sợ, bốn bề lặng yên như tờ. Kế Chí đoán là vị Chưởng giáo Phương trượng đã tới, duy trong bụng không khỏi lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao lại có tới hai người ăn mặc khác thường, lẽ nào một chùa mà có tới hai Chưởng tự?

Chàng để ý nhận xét thấy một người khoảng chín mươi tuổi, thân hình gầy mà cao, da trắng, lông mày dài trắng như tuyết, mình khoác áo thầy chùa mỏng, sắc đen, rộng thùng thình, dài lê thê, trên vai tấm áo cà sa đỏ có thêu kim tuyết. Mũi lão tăng cao mà thẳng, miệng vuông, hai mắt dài, lim dim nhưng rất sáng. Thoáng nhìn, Kế Chí cũng hơi chột dạ vì biết rằng lão là tay nội ngoại công siêu tuyệt. Lại để ý nhìn người đứng ở bên phía sau độ nửa bước. Vị này hơi thấp một chút, đầu tròn mũ the mỏng sắc đen, mình mặc áo thầy chùa sắc đồng mắt cua, ngực đeo chuỗi tràng hạt, mỗi hạt lớn bằng hột đào đen lánh. Vị này mặt mày nở nang, hai tai lớn chảy xuống gần chấm vai, mũi to, miệng rộng, môi dày, dưới cằm lún phún vài sợi râu, đôi mắt tròn, to sáng như điện.

Chợt lại thấy vị Tư Dụ khom người xuống, vẻ mặt nghiêm trọng, hai tay chấp giờ lên, cất tiếng nói:

- A Di Đà Phật! Đại Phương sư thúc bữa nay cũng pháp giá giáng lâm... Đệ tử không kịp đón tiếp, thực là có lỗi lớn.

Các vị Ngô Thanh, Ngô Phương, Ngô Kim tới đây mới nhận ra phía sau Chuông môn Phương trưởng lại có cả Đại Phương thiền sư là một trong năm vị cao tăng trong Tổng Đàn tự của phía Thiếu Lâm. Ba người cùng giật mình, vội chấp tay đưa lên cao và cùng nói:

- A Di Đà Phật! Bọn đệ tử thất kính!

Nguyên Đại Phương thiền sư cùng vị Phương trưởng Kim Đỉnh tự này là bạn thân. Sở dĩ Đại Phương tới đây là do Tổng Đàn có pháp dụ truyền ra, mời các Phương trưởng trở về Tổng Đàn tự để khai hội ba năm một lần, gọi là Hộ Pháp Đại Diễn.

Nhân dịp này, Đại Phương thiền sư tới thăm viếng sư huynh, không ngờ lại vừa gặp lúc câu chuyện chẳng hay xảy ra. Đại Tạng thiền sư thấy sư đệ từ xa tới thì mừng rỡ, bèn ra lệnh tụ tập các vị đại sư thuộc các ban, cố ý để mời Đại Phương sư đệ ban pháp pháp cho mọi người.

Không ngờ sau ba lần khua gõ vân bản lên rồi, không thấy ai tới họp, hỏi ra mới rõ vì có người lạ đánh phá Đại Ma viện, Ngô Chân bị trọng thương, các đại sư đương hợp sức bắt hung phạm... Đại Tạng và Đại Phương đều kinh hãi, vội đứng lên, trước hầy sai đại dư Tư Dụ truyền lệnh các đại sư phải ngừng tay lập tức.

Hai vị cao tăng hốt hải từ phía sau Đại Ma viện ra tới nơi. Rất may là khi đó cuộc đánh nhau ở đây tạm ngừng. Đại Phương và Đại Tạng ngừng bước, đứng nghiêm chỉnh lại. Đại Phương hòa thượng chấp tay trước ngực, mỉm cười nói:

- Chư vị đại sư bất tất đa lễ. Lão nạp ra đây muốn được chiêm ngưỡng vị khách lại từng biểu diễn thần uy...

Vừa nói Đại Phương vừa đưa mắt tìm xem Kế Chí đứng ở đâu. Lúc đó Đại Phương Lão Phương trưởng, nét mặt lạnh lùng, cất tiếng hỏi:

- Ngô Minh đâu rồi?

Ngô Minh đương ngồi xếp chân bằng tròn, vội nói:

- Thưa! Đệ tử đây...

Lão Phương trưởng cười nhạt:

- Ngô Minh! Sao ngươi dám coi thường cả triệu chỉ?

- Đệ tử nhân vì có vị tục khách kia (Ngộ Minh vừa nói, vừa run run thở bật lên).

Lão Phương trượng quay sang nhìn thấy Ngộ Minh mặt tái nhợt, ngực đầy vết máu, biết là bị nội thương nặng, bất giác giật mình vội hỏi:

- Người bị sao vậy?

Đại Phương cũng thất kinh, vội nói:

- Ngộ Minh à! Người bị nội thương nặng... Tốt hơn là ngồi im, chớ nói năng gì.

Ngộ Minh vốn là tay võ nghệ cao siêu, ngày thường được lão phương trượng và đồng bối vị nể. Nghe Đại Phương nói vậy, Ngộ Minh bất giác thở dài, sùi sụt sa nước mắt mà rằng:

- Đệ tử bất tài đến nỗi thương tổn đến thanh danh của bản tự... thân bị trọng thương, không còn mặt mũi nào còn dám giữ trong chức Hình Đường nữa.

Đại Tạng lớn tiếng gắt lên:

- Không được nhiều lời! Ta hiểu hết rồi... (Đôi lông mày dài trắng như tuyết nhướng ra hai bên, lão Phương trượng bỗng mở mắt sáng quắc, cất tiếng hỏi:) Vị tục khách nào đại náo chùa ta, hiện đứng đâu?

Kế Chí lúc đó cũng đành phải lách qua hàng rào người, tiếng lên mấy bước đến phía trước hai vị hòa thượng, hơi khom lưng ôm tay quyền đưa lên, nói:

- Tại hạ là Thạch Kế Chí, kính chào hai vị cao tăng.

Hai hòa thượng không ngờ vị tục khách ấy ở ngay trước mặt. Đại Tạng a lên một tiếng, vội lùi lại sau một bước, để ý nhìn nhận, bụng nghĩ:

- Té ra là một đứa nhai con. Thực là khó tin được là có bản lĩnh đến thế.

Nghĩ vậy rồi, hai tay chấp trước ngực, miệng niệm A Di Đà Phật, nói:

- Thiện tai. Thiện tai. Lão nạp là Đại Tạng, kính chào Thạch thí chủ.

Đại Phương cũng niệm Phật hiệu đáp lễ, đoạn trở mắt ra nhìn chàng thanh niên gan dạ, bản lĩnh cao cường.

Đại Tạng đáp lễ xong, cất tiếng cười ha hả, vang dội cả tứ bề. Chỉ nghe thấy tiếng cười kinh hồn ấy, Kế Chí biết rằng lão Phương trượng là một tay nội gia cao siêu, nội lực xung bá, bèn để ý đề phòng. Lão Phương trượng dứt tiếng cười, cất giọng nói:

- Thạch thí chủ là bậc thiếu niên anh tuấn, thần thái phong lãng, đáng gọi là bông hoa lạ trong rừng võ... (Bỗng lớn tiếng nói tiếp:) Có điều rằng thí chủ đột nhiên tới đây, có việc gì? Thăm cảnh ư? Lễ Phật ư? Xin cho lão nạp rõ.

Thấy sắc mặt lão giận dữ, Kế Chí cũng hơi gờm, vội tiến lên nửa bước, mỉm cười nói:

- Tại hạ là khách qua đường, nhân dịp bái Phật.

Chỉ thấy Đại Tạng cười lên như phá, kế đó sắc mặt trở lại lạnh lùng nói:

- Thạch thí chủ nói rằng nhân qua đường, rẽ vào lễ Phật. Hà hà hà. Xin hỏi thí chủ, tăng nhân ở đây chỉ biết ăn chay tụng kinh, không tranh chấp với ai, họ không có cừ thù gì với thí chủ hết. Vậy mà thí chủ đánh họ đến bị thương tích như thế kia (Vừa nói, lão vừa chỉ tay về phía bọn Ngô Minh) A Di Đà Phật! Đây là một tai họa cho Thiếu Lâm ta, từ năm chục năm nay chưa từng thấy có. Việc này quan hệ rất lớn tới toàn diện Thiếu Lâm phái. Thạch thí chủ nghĩ sao đây? Nếu giải quyết không ổn thì Phật môn tuy là nơi đất lành, quyết không để thí chủ mặc sức hoành hành như thế được.

Kế Chí bị lão Phương trượng dồn cho một hồi, bất giác đỏ mặt lên, không biết nói gì hơn, chàng chỉ vắn tắt mấy lời:

- Nhị vị hòa thượng có chỗ xét chưa tới nơi. Mấy vị đại sư bị thương, quả thực là đã khinh người quá đáng. Ba bốn lần các vị ấy vây đánh tại hạ. Nếu tại hạ không có luyện tập kỹ kích, thì tính mạng không còn... Trong lúc động thủ quyết chiến, tránh sao khỏi gây ra thương tích. Nhị vị lấy thế mà trách, tại hạ thực không khâm phục.

Lão Phương trượng cười sằng sặc lên rồi nói:

- Thí chủ nói vậy, tức là lỗi ở nhà chùa hết thấy sao? Nhưng đã nói là lễ Phật, tại sao đánh tăng, chưa kể là xông vào chốn tu hành đập phá... Thí chủ nói sao chỗ ấy?

Kế Chí nghe hỏi vặn, bất giác lông mày kiếm xếch lên, gần từng tiếng mà rằng:

- Đó là do Hình Đường Ngô Minh đại sư lừa ta vào trong đó, không phải tự ta xông vào... Kể dưới của lão Phương trượng làm vậy, cứ sao trách cứ vào ta? Như vậy chẳng phải là cậy thế, cậy đông khi phụ người ta sao?

Chàng tuôn ra một hồi, khiến cho mặt lão Phương trượng lúc thì đỏ lên, khi thì tái nhợt. Nhưng cái số chàng xui nên phải trải qua cái tai nạn ấy, lại nhân tuổi trẻ hăng máu, lỗ miệng nói ra rồi cũng chẳng biết là mình nói quá. Mắt chàng trợn lên, trừng trừng ngó vào mặt lão Phương trượng, thực là chính khí bức người.

Lão Phương trượng trấn tĩnh cơn giận, chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Lão nạp tự xét bất tài. Thí chủ không cừ hận gì mà đánh bị thương nhiều người như vậy, lão nạp trách nhiệm là Trụ trì Phương trượng, không thể để cho thí chủ tạo nghiệt như thế được.

Vừa dứt lời, lão quay sang nói với Đại Phương:

- Sư đệ, đối với lời lão nạp nói, nghĩ sao?

Đại Phương hòa thượng nhắm mắt lại, hai tay chắp trước ngực, niệm Phật hiệu rồi nói:

- Sư huynh là Phương trưởng ở chùa này. Câu chuyện vừa qua làm tổn thương uy tín của Thiếu Lâm. Sư huynh tất phải xử lý cho hợp lẽ... bản tăng khởi phải thêm lời.

Đại Tạng hòa thượng nói:

- Thiện tai! Sư đệ nói vậy, lão nạp không còn do dự gì nữa. Bữa nay yêu cầu Thạch thí chủ phải trả món nợ do tự tay thí chủ tạo nên. (Quay sang chư tăng, lão lớn tiếng gọi:) Bản tự môn đường chúc ty đầu cả rồi? Bản tọa có chỉ thị triệu tập.

Vị Tư Dụ đại sư Ngô Thiên mặt tái đi, đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy bốn lão tăng Ngô Minh, Ngô Kim, Ngô Thanh và Ngô Phương đều cúi mình chắp tay niệm Phật hiệu, cùng nói:

- Thưa, đệ tử có đây.

Lão Phương trưởng biến hẳn sắc mặt nói:

- Kinh Đường Quy Nhất, Ngô Phật, Hương Đường Ngô Chân, Đạt Ma Viện Ngô Tĩnh, bốn chúc Đường chủ đầu cả? Phải chăng không biết là bản tọa có chỉ thị triệu tập.

Chức Tư Dụ là Ngô Thiên vội cúi mình thưa:

- Bạch Phương trưởng. Bốn vị sư huynh ấy...

Nói tới đây Ngô Thiên thở dài, có vẻ thẹn thò, đưa mắt nhìn Kế Chí rồi ấp úng không nói ra lời.

Lão Phương trưởng lớn tiếng quát lên:

- Ngô Thiên! Vì sao cứ ấp úng, không nói lên được? Ý hẩn có điều chi giấu giếm.

Ngô Thiên vội thưa:

- Đệ tử đâu dám che giấu. (Vừa nói vừa lăm lét nhìn Kế Chí) Chỉ vì... chỉ vì cả bốn sư huynh đều bị thương nặng cả rồi.

Lão Phương trưởng quắc mắt nhìn Kế Chí, bụng nghĩ:

- Tay này lợi hại thiệt sự!

Đại Tạng phất tay áo một cái, Ngô Thiên vội lùi về chỗ. Sắc mặt biến ra trầm trọng, Đại Tạng đưa mắt nhìn Kế Chí rồi lạnh lùng nói:

- Chùa này có tám vị Đường chủ thì bảy vị đã bị thương dưới tay thí chủ. Xưa nay chưa từng có tại hạ nào xảy ra lớn như thế. Nếu như lão nạp không có cách gì đối phó lại với thí chủ thì không còn mặt mũi nào đối với năm trăm tăng đồ trong chùa này. (Ngừng một giây lão lạnh lùng hỏi:) Thạch thí chủ thuộc môn phái nào? Sư phụ là vị cao nhân nào? Xin cho lão nạp rõ.

Kế Chí nhếch lông mày, nhoẻn miệng cười mà rằng:

- Môn phái cùng tên họ sư phụ, xin lỗi tại hạ không thể nói ra. Lão Phương trưởng như muốn trách cứ điều gì, xin cứ ở tại hạ đây thôi.

Nếu là lúc khác mà Kế Chí nói với Đại Tạng như vậy thì chúng tăng đã nổi giận quyết chẳng để yên. Nhưng bữa nay, mắt họ đã thấy bảy vị Đường chủ võ nghệ cao cường đều bị chàng hạ rồi, nên họ đành nén giận, miệng câm như hến. Mọi người để ý thấy chàng nói dứt lời thì mắt sáng quắc, lông mày dựng ngược, đưa đi liếc lại, có cái khí thế như hổ con muốn nuốt cả bầy trâu đi.

Lão Phương trưởng cảm thấy ớn lạnh cả xương sống. Nhưng công phu tu dưỡng của lão rất cao, vì vấn đề hệ trọng liên quan đến sự sống còn của bản môn, lão vội trấn tĩnh ngay lại. Chợt nghe Tư Dụ đại sư nói:

- Chưởng tự Phương trưởng không nên giữ thái độ nhân hậu đối với vị thí chủ hung hãn này. Đệ tử chùa ta bị thương tới mười hai người, một nhân và máy móc ở Đạt Ma Viện bị phá hủy hết, nếu không trị tội thì uy tín của Thiếu Lâm phái bị chôn vùi. Đệ tử dám xin Phương trưởng cả quyết thi hành trừng phạt.

Tư Dụ Ngộ Thiên nói xong, mắt trừng trừng nhìn Kế Chí, mặt hầm hầm sát khí.

Lão Phương trưởng nghe nổi giận mình, lùi lại một bước, đưa hai tay lên và hỏi:

- Sao? Đạt Ma Viện bị... hủy?!

Tư Dụ Ngộ Thiên dạ một tiếng rồi nói:

- Đích xác là như vậy. Một nhân và cơ quan đều bị Thạch thí chủ đập nát ráo trời rồi.

Đại Tạng và Đại Phương cùng giật mình đánh thót. Sáu chục năm về trước, cả hai người trước khi hạ sơn, đều phải trải qua một trận thử tài với người gổ ở Đạt Ma Viện. Chẳng những vật, đây là di tích lịch sử võ công của Thiếu Lâm, trải bao nhiêu đời, từng đào luyện ra những anh tài võ nghệ tuyệt luân. Nay bị hủy diệt trong chốc lát thì trách nhiệm ấy rất lớn lao và lão Phương trưởng phải chịu. Vì vậy lão toát mồ hôi, ngáy người ra đứng. Về phần Đại Phương, vốn cùng học một thầy với Đại Tạng, ngày thường chơi

với nhau rất thân. Nghe câu chuyện động trời ấy, lão cũng lo thay cho sư huynh, bất giác cất giọng niệm Vô lượng phật, rồi nói:

- Thiện tai, thiện tai. Thạch thí chủ gan mật lớn hơn cả người. Lão nạp từ khi theo học Thiếu Lâm, từng gặp biết bao kỳ nhân, dị khách, nhưng chưa gặp ai dám liều lĩnh như thí chủ. (Cười nhạt rồi lão cao giọng nói tiếp:) Đại để Thạch thí chủ chắc là đã được vị cao nhân nào đó truyền cho ít nhiều công phu. Tiếc rằng không biết kín đáo, để lộ cả nanh móng sừng, vuốt ra, tức là phạm phải điều rất kiêng cử của nghề võ. (Giơ tay lên vuốt trán, lão cười hềnh hếch, mắt lóe thần quang nói tiếp:) Thạch thí chủ... hà hà... chẳng hay có bản lĩnh kinh thiên động địa gì? Do ai sai khiến mà còn dám nói ngông cuồng trước mặt sư huynh ta. Thí chủ coi thường Thiếu Lâm phái không có người giỏi ư? Bữa nay lão nạp nguyện xin vứt bỏ sáu chục năm tu hành, cùng thí chủ một phen đo sức.

Nói tới đây, mắt lão càng thao láo lên, mặt mũi đỏ gay, quay lại nhìn Đại Tạng rồi chấp tay mà rằng:

- A Di Đà Phật! Đối với nghiệt chướng này, (chỉ tay vào Kế Chí) phải chăng sư huynh còn có chút khoan dung, nhân nhượng?!

Thấy sư đệ có vẻ giận tức lắm và tỏ ý can thiệp, Đại Tạng cũng gượng cười mà rằng:

- Sư đệ nói phải lắm. Việc đến thế này, dù bản tọa có ý nhân nhượng cũng không được...

Lão Phương trượng tuy là tay có công phu hàm dưỡng xưa nay, mà nói tới đây cũng phải nhíu đôi lông mày, mắt đăm đăm đầy sát khí. Lão quay lại ngó Kế Chí rồi nói:

- Do thí chủ gây ra thì thí chủ phải chịu lấy (quay sang phía kia lớn tiếng gọi:) Ngô Thanh đâu? Nghe lệnh!

Trong đám đông lập tức có một lão hòa thượng dạ một tiếng chạy ra, hai tay chấp trước ngực cúi mình nói:

- Thưa, đệ tử đợi lệnh.

Kế Chí nhìn theo nhận ra là Bố Đạo đại sư với bộ lông mày dài, đôi mắt hiền hòa, chính là người đã thoát khỏi bị thương trong trận tranh hùng vừa qua. Chỉ thấy lão Phương trượng mỉm cười và hỏi:

- Vừa rồi ngươi không bị thương ư?

Ngô Thanh then đỏ mặt lên, biết rằng lão Phương trượng có ý mỉa mai, cả tám người đều là vô dụng không đối địch nổi với một đứa nhãi con mà còn bị thương là khác.

Lão Phương trưởng hừ lên một tiếng rồi ra lệnh:

- Người cho sửa soạn Bát Trận Đồ để bản tọa cùng Đại Phương thượng nhân lãnh giáo vài ngón tuyệt học ở Thạch thí chủ.

- Đệ tử tuân mệnh! (Ngộ Thanh chấp tay trước ngực, nói xong lùi lại một bước, một tay nâng vạt áo, mình quay nửa vòng vọt đi, lẩn vào phía sau dãy viện rồi biến mất.

Kế Chí chẳng những không sợ mà còn muốn thử thách với hai vị cao tăng xem công phu võ nghệ tới được bậc nào. Nhưng, tai nghe nói đến Bát Trận Đồ thì trong lòng hơi ớn, nghĩ thầm:

“Chùa này cũng kể lắm trò thật. Đạt Ma Viện bị hủy, nay lại bày ra trò này. Chẳng hay còn trò gì lạ nữa chẳng?”

Chàng quên phút hần lờn sư phụ từng dặn rằng, Thiếu Lâm phái là lãnh tụ võ lâm Đại giang nam bắc, có mười bảy ngôi chùa lớn, ba trăm bảy mươi hai phân khu nhỏ với bảy mươi ba tòa miếu điện, số đệ tử kể có trên mười ngàn, những tay võ nghệ cao cường nhiều lắm, không kể xiết được. Sư phụ chàng cũng thường dặn, vô luận thế nào chớ có trêu vào họ. Không ngờ Nga Mi Kim Đỉnh lại là một trong mười bảy ngôi chùa lớn thuộc Thiếu Lâm, uy vọng rất lớn, đệ tử càng đông.

Kế Chí là hạng thanh niên hăng máu, không nghĩ xa xôi, một lúc hiếu thắng tranh cường, có biết đâu sau này gây nhiều khó khăn tai hại.

Lão Phương trưởng ra lệnh rồi, quay lại nhìn chàng, nghiêm sắc mặt lại nói:

- Chùa này có một nơi bày thành Bát Trận Đồ với tám môn tuyệt học của phái Thiếu Lâm. Thạch thí chủ có dám thử tài qua các môn tuyệt học chẳng?

Kế Chí cật tòi, nghe nói lập tức cười hi hi trả lời:

- Lão Phương trưởng ra lệnh, tại hạ không tiện từ chối. (Cười khúc khích rồi nói tiếp:) Thiếu Lâm tuyệt kỹ. Tại hạ chỉ lo là sức không đối phó nổi.

Đại Tạng hừ một tiếng, bụng nghĩ thằng nhãi con quả thực là ngông cuồng, mà đối phó nổi với tám môn tuyệt học thì Kim Đỉnh tự này không còn đáng kể là một trong mười bảy tòa cơ sở quan trọng của phái Thiếu Lâm nữa. Nghĩ vậy bèn nói:

- Thí chủ nói nhún làm gì. Thí chủ phá Đạt Ma Viện, đánh mười hai người trọng thương, với tài sức ấy thì coi Bát Trận Đồ có gì đáng kể. (Ngừng một chút, lão chỉ tay về phía rừng thông, cất giọng âm trầm mà rằng:) Xin mời thí chủ!

Kế Chí lặng thinh, khẽ gật đầu, rộng bước tiến lên.

Đại Tạng thấy vậy nghĩ thầm: “Tiểu nghiệt chướng to gan lớn mật thật! Để coi bản lĩnh mày tới bậc nào.”

Kế Chí đi giữa, Đại Tạng với Đại Phương đi kèm hai bên, sau vị hòa thượng đi trước dẫn lối, các hòa thượng khác như nối đuôi lũ lượt theo sau.

Qua một lối đi nhỏ, phút chốc đã ra khỏi rừng thông, chuyển qua phía gác Tầng Kinh, có một con đường nhỏ trải đá, ngoằn ngoèo như rắn bò, hai bên trồng thủy trúc. Kế Chí nhận ra rằng bên trong chùa Kim Đỉnh, quy mô quả nhiên khúc mắc, rộng rãi. Chỉ thấy lão Phương trượng chỉ tay về phía trước, nói:

- Qua tầng cửa kia là tới!

Kế Chí nhìn theo tay chỉ, thấy có một cửa tròn, phía trước trồng tuyết tùng ước tám chín chục gốc, kéo dăng ra như hình cánh nhạn. Phía trên khuôn cửa tròn, có tấm biển bằng thứ đá vân đỏ, theo hình chiếc quạt mở ra, với ba chữ “Bát Trận Đồ”, nét bút sương kính như rồng bay phượng múa. Kế Chí ngơ ngác nghĩ thầm rằng Bát Trận Đồ nghĩ là ghê gớm thế nào, té ra chỉ là một vườn hoa ngoạn mục mà thôi.

Chợt thấy sáu chú sa di đi trước, kẻ cầm chuông khánh, mở dùi, kẻ nâng đình trầm, chia ra làm hai dừng bước đứng lại ở hai bên cửa tròn.

Đại Tạng phương trượng nghiêng đầu nhìn Kế Chí, rồi đưa một tay ra hiệu và nói:

- Thạch đàn việt, xin mời tiến vào.

Kế Chí từng bị Ngộ Minh đánh lừa dẫn vào Đạt Ma Viện rồi đóng cửa nhốt lại. Lần này chàng rút kinh nghiệm, để ý đề phòng. Thấy mọi người dừng bước, chàng cũng đứng lại, mỉm cười mà rằng:

- Tại hạ là khách. Xin mời lão Phương trượng là chủ đi trước hướng dẫn.

Lão phương trượng hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Đã vậy, lão xin lỗi...

Dứt lời, lão cùng Đại Phương hòa thượng sóng vai nhau tiến vào. Kế Chí ung dung bước theo sau.

Bên trong bát ngát như mở ra một thế giới toàn là danh hoa dị thảo, đây đó đình đài mát xanh, nhíp cầu bao lan đỏ, hương thơm thoang thoảng, tuyệt không có vẻ chi là nơi luyện võ hết. Duy có một điều khiến Kế Chí phải để ý lấy làm lạ là từ cửa đi vào đối diện với phía bên trong, khoảng giữa có một đường rãnh nằm ngang rộng ước hơn mười trượng, phía dưới là vực thẳm sâu kể ngàn trượng, vách dựng đứng như đẽo gọt đi vậy. Tới đây, chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm:

“Phải chăng những người này đều là tay khinh công siêu tuyệt, có thể đạp gió để qua sang bờ bên kia?”

Nghĩ vậy chàng không khỏi toát mồ hôi, mặt đỏ lên. Giữa lúc đó lão Phương trưởng quay đầu lại định nói gì, chợt nhận ra chàng có vẻ do dự lúng túng, bất giác cười nhạt nói:

- Thạch đàn việt khỏi e ngại. Xin theo ta qua đó.

Kế Chí càng lúng túng vội nói:

- Xin mời Phương trưởng qua trước.

Chàng nghĩ thầm, nếu họ nhảy qua sang bên kia được thì mình chỉ còn một nước là giơ cả hai tay lên hàng thôi. Khỏi phải tỉ thí nữa.

Giữa lúc đó thấy Bồ đạo Ngô Thanh từ phía bên phía vườn chạy bay tới, hai bàn tay chấp lại nói:

- Thưa. Đệ tử đã bày trí chuỗi Phi sách xong rồi, xin mời Phương trưởng qua.

Lão Phương trưởng gật đầu. Ngô Thanh đưa mắt nhìn Kế Chí, đoạn chạy lại đứng lẫn vào trong hàng sư huynh đệ.

Lão Phương trưởng rộng bước tiến lên, tới một chỗ có một mái đình thủy tạ ở bên bờ vực thì đứng lại. Kế Chí cũng mở bước theo tới nơi, tiến vào bên trong, thấy ở một góc đình có một tảng đá lớn nặng ước mười ngàn cân, với một sợi dây xích sắt lớn bằng cổ tay lồng qua, một đầu tuôn thẳng qua sang bờ vực bên kia. Sợi dây xích sáng loáng, rõ ràng là đúc bằng thép tốt. Kế Chí nghĩ bụng:

- Ý hẳn dây này gọi là Phi sách, tức ý nói sợi dây bay đây.

Lão Phương trưởng chỉ tay vào sợi dây xích, cười ha hả mà rằng:

- Nội ngoại công phu của Thạch đàn việt đều tới bậc tuyệt đỉnh cao siêu rồi, thì đối với cái lối Phi Sách Qua Khe đây há có nghĩa lý gì. (Quay lại nói với Đại Tạng:) Bản tọa có ý so tài với Thạch thí chủ, mượn đường dây này vượt qua khe bên kia. Sư đệ cũng nên trở tài góp vui cho thêm hào hứng.

Đại Phương cười nói:

- Diệt tai! Diệt tai! Đệ xin góp vui với.

Lão Phương trưởng gật đầu, quay lại cười nói với Kế Chí:

- Nói ra chẳng khiến đàn việt tức cười. Với tài khinh công của đàn việt thì há phải cần đến sợi Phi sách này. Một sợi dây nhỏ cũng đủ để đàn việt bám chân lấy điểm tựa

vọt qua bên kia như bôn. Bất quá lão nạp có ý định như thế này. Ba người chúng ta sẽ toàn nhờ vào công phu bám hút, từng bước một đi trên sợi dây, cấm không được dùng khinh công mớm chân lấy điểm tựa để vọt mình qua khe vực.

Kế Chí cười thâm, nghĩ rằng:

- Tưởng là tỉ thí thế nào, chớ đi từng bước trên sợi dây lớn, có gì là khó.

Chàng gật đầu cười:

- Xin theo đúng điều kiện. Có điều rằng đây là lần đầu, tại hạ thực tình còn bỡ ngỡ. Xin lão Phương trưởng thi triển trước cho tại hạ biết lối theo.

Lão Phương trưởng mỉm cười gật đầu nói:

- Hẳn thế. Chẳng qua là mua cười với thí chủ. (Lão quay lại gọi:) Ngô Thanh.

- Bạch Phương trưởng gọi đệ tử. Bố đạo Ngô Thanh vội tiến lên.

- Bản tọa cùng Thạch đàn việt và Đại Phương sư đệ sẽ đi trên dây xích này. Người đứng đây dùng hai tay, tận lực “chuyển bàn” cho tới khi chúng ta vượt qua khe vực thì ngừng lại.

Ngô Thanh dạ một tiếng, vọt người đi liền. Kế Chí chưa rõ thế nào là “chuyển bàn”. Chỉ thấy Ngô Thanh tới bên tảng đá, hai tay ôm chặt lấy một chiếc đòn bằng sắt tận lực đẩy đi giật lại. Lập tức sợi dây xích bị chuyển động mạnh hoặc quăng mình lên hoặc quật mình xuống, có khi khoảng giữa sợi dây vung lên thành từng khoanh tròn, loang loáng rối mắt, với tiếng vòng sắt khua đập ghê rợn. Kế Chí kinh hãi không ngờ là cái trò nguy hiểm ấy. Giả sử như sợi dây đứng yên mà leo từng bước đi thì quá dễ, hoặc giả dây rung chuyển mà dùng khinh công vọt mình đi độ bốn năm trượng, nhắm đúng thân dây điểm đầu ngón chân vào làm tựa để lại vọt mình qua sang bên kia, thì cũng được. Nay sợi dây luôn luôn quăn quại như mắng xà quật mình, thân dây lại trơn như mỡ, mà lần từng bước bám vào để đi, quả là nguy hiểm. Chẳng những Kế Chí lấy làm kinh dị, luôn các đại sư khác cũng lấy làm kinh hãi, vì tuy họ sống ở Kim Đỉnh tự mà chưa từng thấy lối luyện tập này bao giờ.

Nhìn lão Phương trưởng râu tóc bạc phơ, tuổi gần tám chục, với thái độ phiêu nhiên, tinh thần ổn định, cả hai cùng đội khăn xanh, áo dài, đi dép bằng vải mềm, Kế Chí chợt nghĩ ra mình tuy là đi giày mỏng, nhưng đế là gót lại bằng da hươu, làm sao có thể bám chặt lấy sợi dây dễ dàng như họ được. Nghĩ vậy chàng hơi nhú lông mày, như cây ở công phu luyện khí cao sâu với khinh công thiện nghệ, chàng cũng không coi đó vào đâu cả.

Chợt thấy Đại Tạng mỉm cười nói:

- Thạch đàn việt, xin mời!

Chàng để ý thấy hai tay lão chấp lại, sắc mặt nghiêm trọng, biết rằng ngay đó lão đã Bảo Nguyên Thủ Nhất, tức là tụ tinh lực hội thần khí quy vào một thể.

Chàng cũng ôm tay quyền đưa lên, quán tụ khí lực vào đan điền, khẽ gật đầu nói:

- Xin mời!

Đại Phương hòa thượng thấy vậy trong bụng cũng thầm phục chàng thanh niên là học có phương pháp. Thấy chàng quay lại ngó mình, lão cũng vội chấp hai tay trước ngực, mượn cơ thi lễ ngầm chuyển hồi chân khí đưa về đan điền, miệng nói:

- Mời thí chủ!

Ngay lúc đó, Đại Tạng phương trượng vừa chấp hai tay trước ngực, thân hình lão vụt như cánh hạc xuyên mây, vọt lên trên cao rồi chân phải buông thõng, toàn thân rơi xuống lẹ như chiếc lá khô, đầu ngón chân đập trúng vào sợi dây đương vùng vằng quấy vật. Liền đó chân trái lão buông xuống, theo lối Cưỡi Hổ Lên Núi, người xuống thấp, chân trước chân sau cứ từng bước tiến đi liên tiếp. Mặc cho sợi dây cứ thả sức quăng bên này, quật bên kia, lão bám chết lấy sợi dây, đề khí vận kinh, bước đi ổn định như ta đi trên mặt đất phẳng. Mọi người nín thở theo dõi từng động tác.

Kế Chí cũng thầm bái phục lão hòa thượng là thần khí xung bá, nhãn lực kỳ cường. Mặc cho sợi dây hết sức văng mình như cố ý muốn quăng lão đi, lão chỉ hơi hé đôi mắt ra một chút ít, chân không chậm chạp, cũng không quá lẹ, đi ba bước ngừng lại một bước, cứ nhịp đó mà tiến. Một lúc tới đầu dây bên kia, lão văng cánh tay một cái, bay vọt người đi, là là đáp xuống ven bờ vực, tư thế nhẹ nhàng, hết sức nho nhã.

Kế Chí gật đầu, vừa toan vọt mình nhảy lên sợi dây thì vụt cái một bóng bay qua đầu chàng lẹ như chớp, nhận ra đó là Đại Phương hòa thượng.

Lão lên cao tới ba trượng, vụt cái hai ống tay áo mở rộng ra, hút gió ào ào, khẽ phát mấy cái, thân hình như con bướm rờn hoa, đáp xuống đứng trên sợi dây đương chuyển động.

Kế Chí hết sức để ý ngay từ đầu, nhận xét phương pháp của Đại Tạng khi rút xuống rồi đi bộ qua sợi dây. Tới đây chàng lại được dịp chú ý nhận xét Đại Phương.

Chàng nhận ra rằng ngay từ lúc chạm chân xuống thân sợi dây, thân mình Đại Phương không một giây phút nào là đứng yên, hoặc xô lên trước hoặc nhảy lại sau, khi ngã qua hữu, lúc nghiêng qua tả, tùy theo đợt sợi dây lên xuống, quăng đi quăng lại vài ba lần mới tiến lên một bước, khác nào như người đứng trên chiếc thuyền chao lắc trước cơn sóng cuồng vậy. Mọi người thấy vậy đều kinh ngạc tái mặt lại. Duy Kế Chí nhận

ngay ra rằng, phương pháp ấy phần nhiều là dùng tài khéo léo, uốn ẹo lấy được thắng bằng, so với lối băng qua dây của Đại Tạng thì thực lực công phu không bằng, có thể là nội lực kém hơn, nhưng nếu biết theo đà của sợi dây quăng đi quặt lại mà vận vẹo thân mình thì cũng leo qua được.

Một khắc sau, với cái đà ấy, Đại Phương hòa thượng đã lần tới đầu dây bờ bên kia. Lão dùng cái thân pháp Chim sẻ nhảy càngh, nhảy tót lên bờ. Mặt lão không đỏ, hơi thở không mạnh, đứng liền vai với Đại Tạng, từ bờ vực bên kia nhìn qua bên này, khẽ mỉm cười.

Lúc đó Kế Chí cũng nhoén một nụ cười, quay lại nói với mọi người đứng sau:

- Các vị đại sư sang trước đi. Tiểu khả sẽ bắt chước theo sau.

Mọi người đều đỏ mặt lên. Ngô Kim đại sư then tím mặt lại, nói:

- A Di Đà Phật! Thí chủ chớ riều cợt chúng tôi. Hai vị Đại Tạng và Đại Phương lão sư đợi thí chủ lâu rồi... Thí chủ còn đợi gì chưa sang. Ha ha... Cái tình thế bữa này không phải dễ dàng chỉ có vậy thôi đâu.

Kế Chí thấy nơi chân lão Ngô Kim băng bó, vẫn còn máu rỉ ra, biết rằng do mình vừa rồi đánh bị thương, hẳn là lão còn căm thù mình đến chết. Chàng mỉm cười và nói:

- Đại hòa thượng nói mà không suy nghĩ kỹ. Tại hạ đã có thể đại náo Kim Đỉnh tự, nếu muốn ra khỏi đây, thử hỏi ai mà cản nổi.

Ngô Kim cười nhạt, vừa toan biện bác thì từ bờ vực bên kia, lão Phương trượng đã cất tiếng nói:

- Thạch đàn việt a. Lẹ lên chứ. Bọn ta đang đợi mà...

Kế Chí a lên một tiếng, lông mày lưỡi kiếm xếch lên, trả lời gọn lọn:

- Có tôi đây!

Dứt lời, thân mình chàng bỗng quay tròn rồi bốc thẳng lên cao tới ba trượng, tay trái khẽ co gấu áo dài, mình vẫn xoay tròn như cái chong chóng từ từ hạ xuống đặt một chân lên dây xích đương quần quai vật mình chuyển động. Chàng hơi mỉm cười nhìn mọi người và nói:

- Ái chà! Dây này trơn quá, lắc mạnh ghê.

Đầu dây bên này, Ngô Thanh đại sư ra sức lay giật đòn sắt khiến sợi dây quăng lên quặt xuống như điên cuồng, Kế Chí lúc đó nghiêng đi ngửa lại hết như chiếc lồng đèn bị gió đánh bật đi, chưa kịp thẳng người lên đã bị đè ép hẳn xuống. Tuy bị quăng đi, quặt lại tơi bời, người lắc lư như say rượu, nhưng chân vẫn bước đi không ngừng. Mỗi bước

chàng co hấn chân lên rồi đạp xuống như lối chân ngỗng bước và liên tiếp chân nọ tới chân kia thành thử người coi nhận rõ ràng luôn luôn lúc nào chàng cũng chỉ có một chân đặt trên dây thoi.

Điều mà khiến mọi người để ý lấy làm kinh ngạc hơn nữa là chàng không ưỡn eo người lấy thẳng bằng. Từ lúc đặt chân lên dây, hai tay chàng khoanh lại để trước ngực, nhiều lúc bước chân của chàng chệch choạch, đông một bước, tây một bước, tưởng chừng như bước vào chỗ không vậy mà khi đạp xuống thì hình như sợi dây bị một hấp lực thần bí kỳ cường, phải tự động tìm đến gắn vào chân chàng.

Đại Tạng và Đại Phương đều tái mặt cả đi. Họ đều nhận ra rằng bước chân chàng đi, toàn là án chiếu theo lối bước gọi là Túy Bát Tiên, một môn võ công đã thất truyền từ trăm năm rồi. Chân thì chệch choạch như bước chân kẻ say rượu, nhưng hai vai chàng thì lúc nào cũng ngang bằng, không hề nhúc nhích, xô vẹo.

Chàng đã vận dụng lối Ngự Phong thuật, là môn khí công tuyệt đối khó luyện được. Một thiếu niên cỡ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi mà công phu tới bậc đó, quả thực là chưa từng có.

Trong chốc lát, chàng đã lần đi hết sợi dây, miệng quát to một tiếng “Xin tránh”, người từ sợi dây bắn đi, theo một đường phá ngang tới thẳng chỗ hai vị hòa thượng đứng, bắt buộc hai lão hòa thượng kíp phải di bước nhường chỗ. Thế là tự nhiên chàng đứng giữa, hai ông già đứng hai bên, hệt như ba pho tượng vậy.

Kế Chí đứng ngay ngắn rồi hai tay ôm quyền đưa lên ngang ngực quay nhìn hai lão hòa thượng, nở một nụ cười mà rằng:

- Thực là nguy hiểm. Lần đầu tiên tại hạ leo dây lối này. Nhiều lần cơ hồ bước hụt ra ngoài dây... Ha ha...

Đại Tạng hơi đỏ mặt, chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Thạch thí chủ với công phu Phong Bãi Tàn Hà, khiến lão nạp hết sức khâm phục...

Lão hòa thượng nhận ra công phu của chàng thiếu niên quả là cao siêu, hèn chi mà các vị Đường chủ không địch lại được. Nhưng đồng thời lão cũng quyết ý sẽ biểu lộ một vài công phu tuyệt học chưa từng đem dùng với ai bao giờ, phen này phải chế phục kỳ được chàng thanh niên họ Thạch. Lão cố tìm trong trí nhớ để đoán xem với bộ pháp Túy Bát Tiên, với thân pháp Phong Bãi Tàn Hà ấy thì sư phụ của chàng là ai? Trên giang hồ hiện tại, ai có thể huấn luyện truyền thụ môn học thất truyền đó?

Về phần Kế Chí, cũng nghĩ rằng mình dùng bộ pháp với thân pháp một cách kín đáo, vậy mà lão hòa thượng cũng nhìn nhận ra ngay, đủ biết lão chẳng phải tay tầm thường. Nghĩ vậy chàng cũng sinh ra thận trọng, không muốn thêm chuyện nữa, bèn ôm tay quyền thi lễ mà rằng:

- Tại hạ lúc này chợt nghĩ rằng “Oan gia không nên cố kết mãi”. Công bình mà nói việc đã xảy ra, tại hạ có phần nào không phải, nhưng mấy vị đại sư phụ cũng không tránh khỏi có lỗi vì đã khi phụ và dồn tại hạ vào tình thế không thể cứ khoanh tay chịu chết... (Tối đây chàng mới nhớ đến lời giáo huấn của Thượng Quan tiên sinh, chàng bất giác rùng mình, biết là mình đã gây ra tai họa, mồ hôi toát ra, vội nói với giọng rất khiêm tốn:) Thiết nghĩ hai vị là Đại đức cao tăng, cũng nên bỏ qua việc này. Tại hạ dù sao cũng là hàng hậu sinh mà thôi...

Chàng nghĩ thầm: “Một mặt hai người đã nhận ra bộ pháp và thân pháp cao siêu của mình - một mặt lại nghe mình nói khiêm tốn như vậy, hẳn là họ cũng sẵn sàng xóa bỏ mọi việc.” Thấy Đại Tạng trở mặt ra nhìn mình, chàng mừng mừng, nghĩ rằng có cơ hòa giải được bèn gượng cười, nói tiếp:

- Tại hạ biết lỗi là đã đánh nhiều người bị thương, lại phá hủy các mộc nhân máy móc. Thực muôn vàn bất đắc dĩ vì lẽ phải tự vệ. Lão Phương trượng ơi, người gõ thì tại hạ không cách nào tu sửa lại được. Duy các hòa thượng bị thương thì tại hạ tình nguyện xin chữa lành mạnh lại... (Nói tới đây chàng ngượng quá đỏ mặt lên, vì chưa hề nói vậy với ai bao giờ, khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:) Chẳng hay lão Phương trượng nghĩ thế nào?

Nói xong, chàng cúi đầu yên lặng. Chợt Đại Tạng ngửa cổ lên trời cười lên một trận vang dội cả tai. Một lúc như thế, lão bỗng im bất rồi đồng dục cất tiếng:

- Thạch đàn việt a. Đàn việt nói vật lúc trước khi phá hủy Đạt Ma Viện, thì hoặc giả vì nghĩ rằng đàn việt tuổi còn thơ dại, lão nạp có thể bỏ qua được. Ha ha... Giờ thì quá trễ rồi, đàn việt khỏi nhiều lời vô ích...

Lão Phương trượng nói đến câu cuối cùng, gằn rõ từng tiếng, mắt quắc lên nhìn chàng. Kế Chí thở dài một tiếng, gượng cười mà rằng:

- Lão Phương trượng. Tại hạ nói ra như vậy, tuyệt nhiên không phải vì sợ hãi gì cả. Thực ra chỉ vì nghĩ rằng không nên làm cho to chuyện ra nữa. (Chàng bỗng ngẩng mặt, mắt lóe hào quang, nhìn vào tận mặt Đại Tạng và nói tiếp:) Lão Phương trượng a. Kể xuất gia càng phải hành thiện, thi đức, càng phải xua đuổi ý niệm sát phạt. Nay bức bách tại hạ như vật, rõ ràng vi bội ý Phật. Trước đây một giờ, tại hạ cũng bị bức bách đến nỗi phải gây ra tội nghiệt...

Đại Tạng đỏ tím mặt lại, người run lên, hừ một tiếng rồi hỏi:

- Thạch Kế Chí. Người dạy ta đó phải không? (Cười một cách lạnh lùng ghê rợn)
Ha Ha... Hành động của người làm cho phái Thiếu Lâm lu mờ ảm đạm đi. Bát Trận Đồ gồm tám môn tuyệt kỹ, nếu người không đối phó nổi thì chớ hòng...

Kế Chí hỏi:

- Chớ hòng làm sao?

Đại Tạng nói tiếp:

- Chớ hòng ra khỏi đây! Bản tọa sẽ bắt giam người lại rồi giải người qua Phúc Kiến Thiếu Lâm tự, tùy nơi đó xử trí.

Biết rằng chỉ vì danh dự Thiếu Lâm, Đại Tạng quyết không lùi bước. Kế Chí cười nhạt ung dung lên tiếng hỏi:

- Phương trượng. Lại một lần nữa tại hạ bị áp bức. Vậy khỏi nhiều lời. Xin cho biết cuộc tỉ thí... thế nào?

Đại Tạng ngoắc tay một cái, nói:

- Theo lão nạp ra kia, sẽ rõ.

Dứt lời lão quay mình đi qua một lần cửa tròn, tiến vào phía bên trong. Kế Chí cùng Đại Phương theo sau. Lúc này một số đông các nhà sư bên kia bờ vực hoặc dùng khinh công hoặc nhảy lên đạp chân vào sợi dây xích lấy đà vượt qua, hoặc leo chạy trên sợi dây yên lặng đó, lần lượt kéo sang.

Qua lần cửa tròn rồi, Kế Chí thấy cỏ cây, đình tạ y nhiên là một vườn cảnh thanh y tuyệt tục, không hiểu tám môn tuyệt kỹ kia dàn bày ở đâu. Còn đương để ý nhận xét, đã thấy Đại Tạng hòa thượng leo tuốt lên một chỗ đài cao, xung quanh có hàng rào. Mọi người cùng leo lên. Đài này là một ụ đá thiên nhiên, trên có vài chục chiếc ghế đá. Lão Phương trượng giơ tay mời:

- Thạch đàn việt, ngồi xuống đây.

Kế Chí ngồi xuống bên Đại Phương hòa thượng. Chúng tăng thứ tự cùng ngồi. Thấy chàng thanh niên đưa mắt nhìn khắp đó đây. Đại Tạng mỉm cười khẽ đưa mắt cho Đại Phương. Cả hai cũng tủm tỉm cười.

Đại Tạng nghĩ thầm rằng: "Tên nhãi con này võ nghệ chẳng tầm thường. Duy chưa rõ óc phán đoán của hãn minh mẫn bậc nào, trước hết ta hãy cho ra vài câu hỏi trắc nghiệm lanh trí, nếu không trả lời được ngay, tức là bị cụt hứng mất mặt với ta. Lão cười hi hi cất tiếng nói:

- Thạch đàn việt! Chớ coi thường mảnh vườn hoa này, từ ngọn cỏ, gốc cây đến dòng nước, phiến đá... đều liên quan đến tám môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái... Hi hi hi... Đàn việt là bậc thần tuấn trong làng võ, chắc rằng nhìn qua cũng đã nhận ra rồi. Lão nạp yêu cầu đàn việt thử chỉ định chỗ đặt và tên gọi của mỗi môn tuyệt kỹ ấy xem?

Kế Chí giật mình, nghĩ bụng:

- Anh trọc này. Giở các trò ấy ra để áp đảo mình đây.

Chàng hơi cau mày, chợt lão Phương trượng lại nói tiếp:

- Dù đàn việt không nhận ra được cũng chẳng sao. Vì đây là tuyệt kỹ của bản phái Thiếu Lâm, trừ phi có ai kiến văn rộng lắm mới biết được... Ha ha...

Lão cười một cách tự phụ. Điều giọng này rõ ràng là coi thường chàng thiếu niên, cho vào hạng kiến văn hẹp hòi, hiểu biết chưa được rộng.

Kế Chí tức quá nghĩ thầm rằng trước mặt mọi người, nếu mình tự nhận là không biết, chẳng hóa ra tầm thường lắm sao? Bất quá dù họ bày đặt che giấu khéo léo cách nào cũng có chỗ để ta nhận ra được. Chỉ cần nhận xét kỹ là thấy.

Nghĩ vậy, chàng từ từ đứng lên, cười tủm tỉm rồi nói:

- Tại hạ kiến văn nông cạn, lịch duyệt giang hồ còn kém, tuy nhiên những môn tuyệt kỹ, nếu quả thuộc môn chính phái thì cũng nhận ra được ít nhiều. Vậy xin để một thời gian uống xong chén trà nóng, tại hạ thử nhận ra xem.

Nguyên từ trước, tại chùa Kim Đính này, có lệ mỗi đệ tử sau khi học nghệ đã thành, thì ngoài cuộc đấu ở Đạt Ma Viện ra, tất phải một phen lọc gạn ở nơi Bát trận đồ. Ở đây họ chỉ cần chọn lựa một trong tám môn tuyệt kỹ, thông qua là được, là hoàn tất công phu, có thể hạ sơn được. Vậy mà hiện tại, chùa Kim Đính cũng chỉ có mười hai vị hòa thượng là thông qua được một hoặc hai tuyệt kỹ đó, và nơi Bát Trận Đồ này, quanh năm đặt làm cấm địa, ngay các hòa thượng chưa học tới bậc hoàn tất công phu, quyết không được lai vãng tới đó.

Kế Chí là khách lạ, vậy mà công nhiên dám nói là nhận biết ra được, rõ ràng là có ý ngông cuồng tự đại.

Đại Tạng hòa thượng gật gù đầu, nói ra giọng mỉa mai:

- Thạch đàn việt thông minh vượt bậc, học nhiều hiểu rộng, chắc chắn là nhận ra hết.

Lúc đó một tiểu sa di pha trà dâng lên. Lão Phương trượng nâng chén mời Đại Phương và Kế Chí.

Chàng nâng chén nhấm nháp, miệng khen là Hồng trà đượm nước, trong khi mắt đưa mình một lượt khắp vườn. Chàng tũm tĩm cười, ung dung bước lên vài bước, hoặc ngược nhìn ngó mấy gốc cổ tùng, hoặc ngắm nghía những lọng sen trên ao rộng.

- o O o -